Pregaria.cat

Entrada

La pregària passivament activa

Una pregunta de sempre: la pregària és fonamentalment una activitat o una recepció? És activitat nostra acollida per Deu, o és acció de Déu que acollim nosaltres?

Qui és el vertader protagonista de la pregària, nosaltres que preguem o Déu que ens concedeix de pregar?

1.- La pregària s'emmarca dintre d'una relació, la nostra amb Déu i la de Déu amb nosaltres. Els dos són absolutament necessaris per tal de que es doni la pregària.

2.- Generalment quan preguem comencem nosaltres. Ens hi disposem, fem un acte de fe, llegim o recordem, reflexionem... No estem sols en aquestes primeres passes. Déu és amb nosaltres, i amorosament, com sempre.

3.- A cops passa que la pregària la comença Ell. Una realitat ens arriba de fora o de dintre com una fonda moció més enllà de mots i reflexions. Potser no és molt freqüent, però es dóna. Després potser hi pensem. Ho vivim, ho sentim i ho preguem a Ell.

4.- Hi ha un camí generalment llarg vers un enfortiment de la relació i de la pregària, i que bastants abandonen per cansament o per incoherència de vida. La sortida potser va ser espectacular, poc a poc, però, massa coses han passat al davant del temps de la pregària, que ha anat quedant com un record d'una època vibrant, però malauradament abandonada.

5.- Durant el llarg camí hi ha temps de desert i fins desolació, que purifica la fe i l'amor, enforteix l'esperit i ens ajuda a cercar Déu per Ell mateix. El desert ens ofereix la descoberta de l'adoració humil, la confiança, la comprensió del nostre món i la set de l'ànima.

6.- La pregària es va simplificant. La dimensió receptiva augmenta. Sembla que la iniciativa ja no depèn tant de nosaltres. És quan es va transformant en una pregària PASSIVAMENT ACTIVA.

7.- Hi ha consciència de que tot és un do seu. No és una demostració. És una convicció que neix de l'experiència. També ho és la ment reflexionant, el cor sentint i la llibertat cercant els camins de seguiment.

8.- Augmenta el silenci. Augmenta el fet d'estar-hi. Augmenta un caliu interior més enllà dels discursos de la ment. Augmenta el valor de La Paraula que és a la Sagrada Escriptura.

9.- Pregar és com respirar, una necessitat. Joiosa necessitat, perquè aquella relació de sempre es va desvetllant com més amorosa, més senzilla, més normal i consoladora.

10.- I també augmenta pas a pas un nou compromís amb les persones, amb aquells que ens necessitin i especialment amb tota persona oprimida o maltractada. La lluita per la justícia i les estructures justes i fraternals esdevé una conseqüència que neix del cor mateix de la pregària passivament activa. La pregària en el seu silenci i amor s'ha anat desplaçant del propi jo vers la relació amb Déu, amb les persones i amb la natura. Ells ocupen el lloc del propi buidament.

Jesús Renau sj